

בעיות אינון - רבות הפנים

„מונח לפני ספר מצוין של קול' לוכסמבורגי, על מערכת-הארדנים בדצמבר 1944, בו הוא מנסה גם לבאר את סיבות הכשלון האמריקאי לנוכח מתקפת-הנגד הגרמנית. אך הוא יכול היה להוסיף על הסבריו גם את העובדה כי שררה אצלנו בורות כמעט-גמורה, בפלוגות ומחלקות הרגלים, על כך כיצד לארגן עמדה-הגנתית. למפקדי יחידות אלו, שכמעט כולם היו לא אנשי-צבא במקצועם, היה בדרך כלל רק זכרון מעורפל על מקצת ההדרכה בנושא זה, שקיבלו פעם במחנה האימונים, לפני חדשים רבים. לגבי קצינים שהועלו בדרגתם בשדה-הקרב — היה תכופות הנושא כולו בגדר חידוש גמור. הפתרון היחידי היה טמון בהדרכה והשגחה אינטנסיביות ע"י הקצינים הבכירים, אך לכך חסר הזמן. דיבויית-הרגלים הרביעית, למשל, הגיעה לשם מן הקרב החמור שלה ביער היורטנגן, ו"התישבה" באיזורה החדש ב־12 בדצמבר — וההתקפה הגרמנית ירדה על ראשה בטרם־שחר, ב־16 בדצמבר.“

מהערכת-ספרים ע"י גנ-מיור הרולד בלייקלי, שהיה בשעתו סגן מפקד של דיבויית-הרגלים ה־4 בצבא ארה"ב.

*

„אימוננו היה צר-מדי ומנותק-מדי. כיתתנו „השתייכה" למחלקה, לפלוגה, לגדוד, לרגימנט, לדיבויזיה וכו'. אך היות ולא היתה לנו ידיעה או הבנה לגבי גופים גדולים יותר אלה, לא יכולנו לעולם להגיע לידי הרגשה שהננו משתייכים אליהם באמת. וכתוצאה, כל הדברים שבעזרתם ניסו להרים את רוחנו — נכשלו: מסדרים, נשפים, בחירת „הפלוגה הטובה-ביותר“, כל מיני תחרויות ופעולות, זכיה בפרס של חופשה-לשלושה-ימים, נאומי המפקדים — וכל השאר. חסרה לנו התמונה הכוללת, חסרה לנו כל ידיעה ממשית על המבנה והמשימות של היחידות שחנעל למחלקה שלנו, וכיצד כל החלקים האלה מתואמים בפעולתם — וביחוד בקרב. אומנו למילוי מלאכה מוגבלת ו"מתמחית" מסוימת, מבלי הבנה כיצד מלאכה זו משתלבת לתוך הכלל הגדול-יותר.“

מתוך הרהוריו של חייל אמריקאי ששירת בגדוד רובאים בגרמניה בשנת 57—1955. — („ארמי“, 1959).

על איסטרטגיה ומדיניות

„משימותיה של האסטרטגיה נקבעות ע"י המדיניות. אולם, על מנהיגים מדיניים לדעת את אפשרויותיה של האסטרטגיה — על מנת שיוכלו להציב בפניה בהשכל את משימותיה בכל שלב היסטורי מסוים נתון.“

„מטרתה של האסטרטגיה הצבאית הנה ליצור, ע"י אמצעים צבאיים, תנאים כאלה שבהם יהיה ביכולתה של המדיניות להגשים את המטרות אשר קבעה לעצמה.“
מתוך כלי-מבטא של קציני המטה-הכללי הסובייטי

*

„היסודות האזרחיים והצבאיים שבחברתנו נשתזרו באופן כה מהודק עד אשר לא קציני הצבא, לא נושאי-המשרה המנהליים — ולא נציגי בתי-המחוקקים — יכולים עוד לדבר, כטוענים לאיזו עמדה עצמאית ואיתנה של עקרונות שונים, או לקר-מדיניות נפרד ביסודו.“

לפי „הנשק והמדינה“, ספרו של העתונאי האמריקאי ולטר מילס.

לים לבוא חובבי-הריכוז שבצבאות כל העור-
לם ולהציע כי יש לרכז את כל הטנקים ונושאי-
הגייסות מתוך עוצבות החי"ר — ולהוסיף ע"י
כך לסדר-הכוחות של אותו הצבא עוד מספר קטן
של עוצבות משורינות. בכל צבא וצבא יושבים

קשה לדעת מהו האחוז הרצוי לכל צבא וצבא, אולם נראה כי הכל בטוחים שיש
הכרח לאגד, בצורה זו או אחרת, טנקים, נושאי-גייסות-משורינים ומהנדסים בתוך
עוצבות-הרגלים. ואין תיכּוּח, שהרי מי שמתכוון להילחם ברצינות גם נגר וריכּוּח חזקים
ועקשנים, ומי שמוכן ללמוד את לקחי סוף מלחמת-העולם השניה ואת לקחי מלחמת
קוריאה — ודאי שייגיע למסקנה כי אף בתנאי זמננו זה עדיין ישנו הכרח בעוצבות חי"ר.
ואם יש הכרח בעוצבות חי"ר — יש לתת להן טנקים ומהנדסים, אפילו אם כתוצאה
מכך אחוז קטן מכלל-הטנקים של אותו צבא לא יימצא, רחמנא ליצלן, במסגרת עוצבות-
השריון המיוחדות, ואפילו אם אחוז ניכר מיחידות המהנדסים ייכלל בעוצבות-היסוד
הלוחמות הכלל-צבאיות ולא ביחידות-מהנדסים חילויות נפרדות.

אמרות • השגות • מושגים

„באינו מהירות יוכל דבר זה לנוע?“ זוהי אחת השאלות הראשונות הנשאלות ע"י
צבא חדיש לגבי ציוד חדש המוצע לו. ביחידות-הצבא המהירות, המתאמנות בהתמדה
על-מנת לעשות עצמן מהירות עוד-יותר, נודע לכך ערך מכריע. המהירות — היא
המשמשת איוון לקושי-משימותיו של החייל בן-זמננו; היא מסייעת להתגבר על מרחקים
גדולים, היא עוזרת לסכל את יתרונו המספרי של תוקף. ציוד העשוי ללות, לחמש ולקיים
את הלוחם בכל מקום — הוא המאפשר, כשהוא נתון בידיים מאומנות, הגנה זריזה: —
בכל שעה, בכל מקום!

מתוך מודעה של חברה תעשייתית אמריקאית, העוסקת באלקטרו-
ניקה, במדיטוח, במחקר צבאי וכד'

*

הבה נשלח את דמיוננו אל תוך מלחמת-העתיד. הנה, במבט הרתוק אל „מסך“
הטלויזיה עוקב מצביא של התורה-הגרעיני אחרי מהלך המערכה. „לוחמים“ רבי התמחות
מקצועית-צרה מפעילים מנגנונים מסוג מכ"מ, ובולשים את השמים בחפשמ אחרי האויב.
בשביל חיילים אלה מתבטאת ה„לחימה“ בהתבוננות במנורות-איתות צבעוניות ובמערכות-
המחוגים, שעל ה„מוחות-החשמליים“ ועל מדי-הטוח — ובלחיצת כפתורים ומשיכת מנופי-
יד של מנגנונים. אולם מה יקרה כשהבורת אויב — החמושה, נאמר, בסכיני מטבח —
תפרוץ פנימה? האם לא תשים קץ לכל אלה? נזכר אתה בארכימדס, שהופתע ע"י לוחם
רומאי, ונרצה על-ידיו, בהיותו עוסק בפתרונה של בעיה גיאומטרית. שקוע במחשבתו,
שירטט החכם היוני בשלוה את עיגוליו בחול — וכל אשר היה ביכולתו לומר כשהשגיה
בחרבו השלופה של הרומאי היה: — „אל תשבש את מעגלי“. אלו היו דבריו האחרונים.

פ. מיקשה, הוגה צבאי נודע ולעיתים יוצא-דופן. (מתוך מאמר
משנת 1959).